27/10/2024

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής Ζ’ Λουκά

/ Ορθόδοξες Προβολές

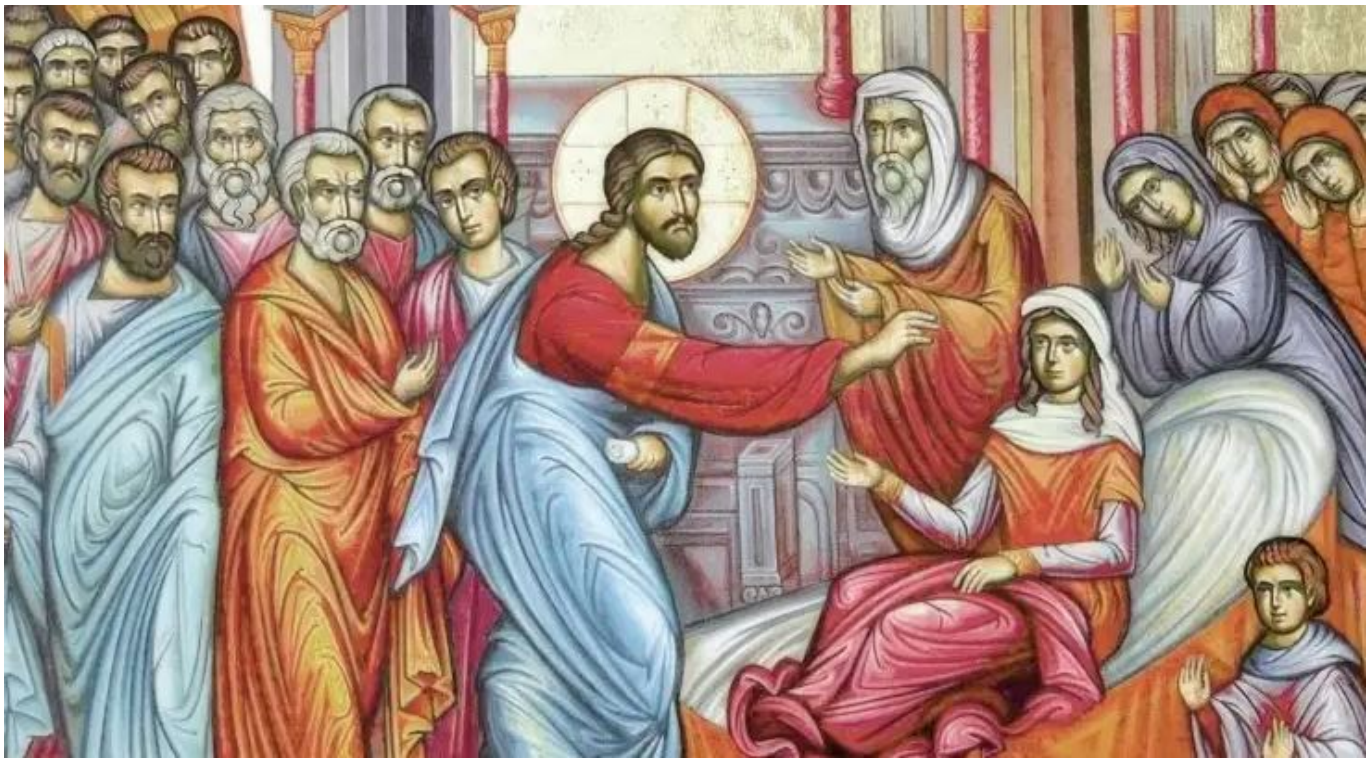

Κυριακή Ζ’ Λουκά Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Λκ. η’ 41 – 56 (27-10-2024)

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ιησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ᾽ οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὄπισθεν ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἁψάμενός μου; ἀρνουμένων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἁψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἥψατό μού τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ᾽ ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι᾽ ἣν αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς

τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεταί τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτοῖς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, πλησίασε τον Ιησού ένας άνθρωπος που τον έλεγαν Ιάειρο και ήταν άρχοντας της συναγωγής. Αυτός έπεσε στα πόδια του Ιησού και τον παρακαλούσε να πάει στο σπίτι του, γιατί είχε μια μοναχοκόρη ως δώδεκα χρονών που ήταν ετοιμοθάνατη. Την ώρα που ο Ιησούς βάδιζε προς το σπίτι, τα πλήθη τον περιέβαλλαν ασφυκτικά. Κάποια γυναίκα, που υπέφερε από αιμορραγία δώδεκα χρόνια και είχε ξοδέψει όλη της την περιουσία στους γιατρούς, χωρίς κανένας να μπορέσει να την κάνει καλά, πήγε πίσω από τον Ιησού, άγγιξε την άκρη του ρούχου του, κι αμέσως η αιμορραγία της σταμάτησε. Τότε ο Ιησούς είπε: «Ποιος με άγγιξε;» Ενώ όλοι αρνιούνταν, ο Πέτρος και όσοι ήταν μαζί του έλεγαν: «Διδάσκαλε, οι όχλοι έχουν στριμωχτεί κοντά σου και σε πιέζουν, κι εσύ λες ποιος με άγγιξε;» Ο Ιησούς όμως είπε: «Κάποιος με άγγιξε, γιατί εγώ ένιωσα να βγαίνει από μένα δύναμη». Μόλις η γυναίκα είδε ότι δεν ξέφυγε την προσοχή του, ήρθε τρέμοντας κι έπεσε στα πόδια του και μπροστά σ’ όλο τον κόσμο του είπε για ποια αιτία τον άγγιξε κι ότι είχε γιατρευτεί αμέσως. Εκείνος της είπε: «Θάρρος, κόρη μου, η πίστη σου σε έσωσε• πήγαινε στο καλό». Ενώ ο Ιησούς ακόμα μιλούσε, ήρθε κάποιος από το σπίτι του άρχοντα της συναγωγής και του λέει: «Η κόρη σου πέθανε• μην ενοχλείς πια τον διδάσκαλο». Όταν το άκουσε ο Ιησούς, του είπε: «Εσύ μη φοβάσαι, μόνο πίστευε, και θα σωθεί». Φτάνοντας στο σπίτι, δεν άφησε κανέναν να μπει μέσα μαζί του, εκτός από τον Πέτρο, τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο, καθώς και τον πατέρα και τη μητέρα του κοριτσιού. Όλοι έκλαιγαν και τη θρηνολογούσαν. Ο Ιησούς όμως τους είπε: «Μην κλαίτε• δεν πέθανε, αλλά κοιμάται». Εκείνοι τον περιγελούσαν, βέβαιοι πως είχε πεθάνει. Ο Ιησούς, αφού τους έβγαλε όλους έξω, έπιασε το κορίτσι από το χέρι και του είπε δυνατά: «Κορίτσι, σήκω!» Το πνεύμα της επέστρεψε κι αυτή αμέσως σηκώθηκε. Ο Ιησούς τότε διέταξε να της δώσουν να φάει. Οι γονείς της έμειναν κατάπληκτοι. Εκείνος

όμως τους είπε να μην πουν σε κανέναν τι είχε γίνει.

Η σώζουσα πίστη

Ο Ιησούς Χριστός επιστρέφει στη δεύτερη πατρίδα του την Καπερναούμ, αφού προηγουμένως βρισκόταν στα Γάδαρα όπου θεράπευσε τον δαιμονιζόμενο νέο. Οι κάτοικοι των Γαδάρων μετά το θαύμα, τον παρακάλεσαν να απομακρυνθεί από την περιοχή τους. Σε αντίθεση με αυτούς, οι κάτοικοι της Καπερναούμ συγκεντρώθηκαν μαζικά και τον ανέμεναν με ενθουσιασμό. Σ΄ αυτήν λοιπόν την περιοχή πραγματοποιήθηκαν τα δύο θαύματα, που μνημονεύονται στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα και τα οποία συναντούμε και στους τρεις Συνοπτικούς Ευαγγελιστές. Τα δυο θαύματα επιτελούνται διαδοχικά, αφού η θεραπεία της αιμορροούσας γυναίκας γίνεται κατά την πορεία του Ιησού Χριστού προς το σπίτι του αρχισυνάγωγου Ιάειρου (που στα ελληνικά σημαίνει Φώτιος), ο οποίος του ζήτησε να θεραπεύσει την μοναχοκόρη του, που ήταν βαριά άρρωστη. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι όσα χρόνια έπασχε αυτή η γυναίκα, τόσων ετών ήταν η θυγατέρα του Ιάειρου. Αυτό δείχνει ότι όταν η αιμορροούσα ασθένησε, τότε ο Θεός έφερε στον κόσμο εκείνη που θα γινόταν η αφορμή για την θεραπεία της.

Για έναν επιφανή άρχοντα της συναγωγής, δεν ήταν βέβαια μικρό πράγμα να μιλήσει με τον Χριστό, αφού οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι είχαν απαγορεύσει στο λαό και να τον πλησιάζει αλλά και να ακούει την διδασκαλία του. Όμως σαν πονεμένος πατέρας που χάνει το μοναχοπαίδι του, ο Ιάειρος τολμά και βρίσκεται ανάμεσα στο πλήθος, ακούει τους λόγους του Ιησού και του ζητά να έλθει στο σπίτι του και να θεραπεύσει τη μονάκριβη κόρη του, γιατί πιστεύει ότι εκείνος είναι ο μόνος που μπορεί να την σώσει.

Η πίστη του υπερνικά τον φόβο, όπως ακριβώς και η πίστη της γυναίκας που με την ασθένεια της αιμορραγίας που είχε, βάση των θρησκευτικών αντιλήψεων των Εβραίων, την καθιστούσε «μολυσμένη» έχοντας έτσι να αντιμετωπίσει εκτός από την σωματική ασθένεια και την περιθωριοποίηση που υφίσταται από την κοινωνία, γι αυτό και δεν τολμά καν να ζητήσει από τον Κύριο να τη θεραπεύσει. Δεν αμφισβητεί, δεν σκέφτεται αν έχει αυτή την δυνατότητα, αλλά με πίστη πολλή τον πλησιάζει και ακουμπά την άκρη των ιματίων του. Αυτή την αναγκαιότητα της πίστης προκειμένου να πραγματοποιηθεί το θαύμα, τονίζει και ο ίδιος ο Χριστός λέγοντας της στην συνέχεια: «Θύγατερ, η πίστις σου σέσωκέ σε». Και επιλέγει να της το πει αυτό μπροστά σε όλο τον κόσμο, χωρίς να την αφήσει να περάσει απαρατήρητη πρώτον και δεύτερον για να ενδυναμώσει την πίστη του Ιάειρου (που στο μεταξύ τον ειδοποίησαν ότι η κόρη του πέθανε και να μην ταλαιπωρεί άλλο τον Χριστό), λέγοντάς του «μη φοβού, μόνο πίστευε και σωθήσεται», αλλά και για να επιδείξει τέλος σε όλους την πίστη της γυναικός και να την μιμηθούν.

Οι όχλοι γράφει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, «συνέπνιγον αυτόν». Ο όρος αυτός αυτός, χρησιμοποιείται ακόμα μία φορά στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο, στην παραβολή του σπορέως. Όπως η παραβολή αυτή, έτσι και η σημερινή περικοπή, τονίζουν τη σημασία των προϋποθέσεων με τις οποίες προσεγγίζει κανείς τον Χριστό, τον Λόγο του Θεού. Μπορεί κανείς να βρίσκεται κοντά στον Χριστό και ωστόσο στην πραγματικότητα ούτε καν να τον αγγίζει. Μπορεί να ακούει τον λόγο του, ο οποίος όμως να μένει στην επιφάνεια και να μη ριζώνει στην καρδιά του. Μπορεί κανείς να μεταλαμβάνει το σώμα και το αίμα του Χριστού, δηλαδή κυριολεκτικά να τον «συνθλίβει» και όμως να μην αντλεί τίποτα από την ανεξάντλητη πηγή της χάριτος, με αποτέλεσμα να παραμένει αθεράπευτα τραυματισμένος από την αμαρτία. Δεν αποκλείεται μάλιστα με την τυπική, θορυβώδη και ανούσια παρουσία του δίπλα στον Χριστό, να παρεμποδίζει και όσους θέλουν πραγματικά να τον προσεγγίσουν. Για να αγγίξει κανείς πραγματικά και όχι τυπικά τον Χριστό, θα πρέπει να πιστεύει και να ελπίζει ότι η θεραπεία του από την ασθένεια και τον θάνατο της αμαρτίας μπορεί να προέλθει όχι από τους διάφορους «θεραπευτές» αυτού του κόσμου, αλλά αποκλειστικά και μόνο από τον Χριστό. Η πίστη αυτή αποτελεί προϋπόθεση για μία ουσιαστική συνάντηση με τον Χριστό, μέσα από τήν οποία ο πληγωμένος από την αμαρτία άνθρωπος βρίσκει τη θεραπεία και την σωτηρία. Την διαφορά ανάμεσα σε αυτόν που πιστεύει ότι ο Χριστός θα κάνει το θαύμα και σε εκείνους που δεν το πιστεύουν, την βλέπουμε στους συγγενείς του μικρού κοριτσιού που γέλασαν με τον Χριστό όταν τους είπε να μην κλαίνε γιατί το κορίτσι δεν πέθανε. Η απελπισία τους είχε εξανεμίσει κάθε ελπίδα και πίστη προς τον Θεό και θεωρούσαν πως όλα πια είχαν χαθεί.

“Μόνο πίστευε, καί σωθήσεται”.

Τα λόγια του Χριστού είναι καταλυτικά, όχι μόνο για τον πατέρα του άρρωστου κοριτσιού, αλλά για όλους μας. Μέσα στον καθημερινό μας αγώνα και στα εμπόδια που ξεπροβάλουν μπροστά μας, συχνά αισθανόμαστε ανίσχυροι, αδύναμοι, νικημένοι. Νιώθουμε ότι δεν έχουμε από πού να κρατηθούμε, πού να στηριχτούμε και να πάρουμε δύναμη για να αντεπεξέλθουμε στις δυσκολίες της ζωής. Συχνά μια ασθένεια, μια ανυπέρβλητη δυσκολία, μας βυθίζει στην απόγνωση και την απελπισία. Κι’ όμως ο Χριστός μας προσκαλεί να πιστέψουμε και η βοήθειά του θα έλθει.

Το θέμα της γνώσης και της πίστης αποτελεί για πολλούς ένα δίλημμα, το οποίο προβάλλει το επιχείρημα ότι όποιος πιστεύει, εγκαταλείπει την γνώση. Αυτό το δίλημμα είναι το γνωστό «Πίστευε και μη ερεύνα». Υπάρχει επίσης και η αντίληψη ότι η γνώση προπορεύεται της πίστεως, όπως και η αντίθετη αντίληψη ότι η πίστη προπορεύεται της γνώσεως και αναζητεί τη λογική της (Ιερός Αυγουστίνος). Η κόρη του Ιαείρου ξαναπέθανε. Το ίδιο και ο Λάζαρος και ο γιος της χήρας στη Ναΐν. Από την ανάστασή τους όμως φανερώθηκε η αλήθεια ότι την τελευταία λέξη πάνω στη ζωή δεν έχει ο θάνατος αλλά ο Θεός. Αυτό δέχονται οι χριστιανοί. Όποιος πιστεύει στον Ιησού Χριστό, τον αποδέχεται και έχει εμπιστοσύνη στη δύναμη, την εκ Θεού εξουσία και την αγάπη του και ζει σύμφωνα με το πνεύμα και τον τρόπο ζωής του ευαγγελίου. Πιστεύω. Είναι μια απλή λέξη, αλλά χρειάζεται τόλμη και απαιτεί υπέρβαση του εγώ μας, προκειμένου να γίνει πράξη στη ζωή μας. Είναι απαραίτητο πρώτα από όλα να συνειδητοποιήσουμε και να παραδεχτούμε ότι δεν είμαστε παντοδύναμοι, ότι πέρα από τη δική μας προσπάθεια έχει μεγάλη σημασία και η παρουσία του Θεού στη ζωή μας, η προστασία του και η ευλογία του.

Μέσα στις δυσκολίες, τις αστοχίες και τις αποτυχίες, οι επιλογές μας είναι δύο: ή να βυθιστούμε στην απόγνωση και να καταστραφούμε πνευματικά, ή να αποδεχτούμε την δική μας ανεπάρκεια και να στραφούμε με πίστη στον Θεό. Αν καταφέρουμε να κάνουμε αυτή την υπέρβαση του εγωϊσμού μας και αποδεχτούμε την παντοδυναμία αλλά και την αγάπη του Θεού προς εμάς, τότε μπορούμε με ταπείνωση πλέον να απευθυνθούμε προς αυτόν και με πίστη να του ζητήσουμε να μας βοηθήσει. Είναι δύσκολο πραγματικά να στηρίξουμε την ελπίδα μας στο Θεό. Χρειάζεται ταπείνωση, τόλμη, πίστη. «Μή φοβού, μόνο πίστευσον», μας καλεί σήμερα ο Χριστός, προκειμένου να κάνει το θαύμα στη ζωή μας. Αρκεί να τον εμπιστευτούμε και να του δώσουμε χώρο να σταθεί μέσα στην καρδιά μας. Αυτή είναι και η προσευχή μας, σε κάθε Λειτουργία και σε κάθε ακολουθία της Εκκλησίας: «εαυτούς καί αλλήλους καί πάσαν τήν ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ

παραθώμεθα».